

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **V. S. N.**, narozen „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, sídlem Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem,
sídlím Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlím Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2019, č. j. CPR-11943-3/ČJ-2019-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 26. 3. 2019, č. j. CPR-11943-3/ČJ-2019-930310-V242, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 2. 2019, č. j. KRPU-14053-41/ČJ-2019-040022. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na jeden rok, vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, a stanovil mu dobu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že jeho vyhoštění je nepřiměřené s ohledem na to, že se dopustil spíše méně závažného porušení zákona o pobytu cizinců. S obdobně znějící odvolací námitkou se žalovaná podle žalobce vypořádala nesprávně a nedostatečně. Žalobce trval na tom, že nebylo třeba přistupovat k natolik zásadnímu a příliš přísnému opatření, jakým je rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní vyhoštění podle žalobce nedostatečně zohledňuje míru porušení zákona o pobytu cizinců. K tomu žalobce poznamenal, že do České republiky přicestoval fakticky neúmyslně, nevědomky při cestě z Vietnamu a nelegálně zde nepobýval déle než několik hodin. Správní vyhoštění, s nímž je neoddělitelně spojen zákaz vstupu na území Evropské unie, pokládal žalobce za příliš tvrdé a neadekvátní. Připustil, že projevil nedbalost týkající se respektování povinností souvisejících s pobytem na území schengenského prostoru, ovšem ani náznakem u něj nelze vystopovat vůli porušovat právní řád České republiky. Podle žalobce bylo namíste v jeho případě zvážit přinejmenším analogické užití § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce, který vstoupil na území České republiky nelegálně nevědomky (jako oběť pašeráckého gangu) a do styku s českými orgány přišel až v okamžiku, kdy jim byl předán německou policií, neměl již možnost využít dobrodiní § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, české orgány kontaktovat sám a o mezinárodní ochranu požádat před vydáním rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na tyto skutečnosti se žalobce domníval, že jeho vyhoštění je nepřiměřené a míra jeho porušení pobytového režimu na území České republiky ve spojení s okolnostmi jeho odchodu z Vietnamu a dalším postupem na území České republiky (zejména podání žádosti o mezinárodní ochranu) je natolik nízká, že napadená rozhodnutí správního orgánů nemohou pro svou nezákonnost obstát.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že žalobce celou situaci svého pobytu na území Evropské unie bagatelizoval. Podle žalované si byl žalobce po celou dobu plně vědom toho, za jakých podmínek a s jakým cílem na území Evropské unie přicestoval. Žalovaná proto plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se k věci podrobně vyjádřila a uvedla důvody, pro které shledala naplnění znaků skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Dodala, že v rámci řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaná podotkla, že žalobce aktuálně není na území České republiky žadatelem o mezinárodní ochranu a nebylo zjištěno, že by byl takovým žadatelem v jiném státě Evropské unie, tudíž nebyla naplněna díkce § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná měla za to, že v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vypořádala také otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života. Doplnila, že délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena na spodní hranici zákonného rozpětí, a proto je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem přiměřeným opatřením, kdy od uložení správního vyhoštění nelze upustit.

Správní spis

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 17. 1. 2019 kolem 3:45 hodin kontrolován v osobním vozidle VW Sharan spolu s dalšími cizinci a zadržen německou policií na odpočívadle Am Heidenholz u dálnice BAB 17 v Německu. Při kontrole bylo zjištěno, že vzadu ve vozidle seděli tři Asiaté, kteří předstírali spánek, a v oblasti kufru ležela další osoba asijského vzhledu. Dále bylo zjištěno, že žalobce nemá platný cestovní doklad ani vízum. Dne 18. 1. 2019 v 9:30 hodin byl žalobce na bývalém hraničním přechodu Petrovice – Bahratal převzat Policií České republiky podle readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo a přitom byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, následně v 11:00 hodin bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona.
5. Dne 18. 1. 2019 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 téhož zákona.
6. Tentýž den byl s žalobcem sepsán protokol o výslechu, při němž žalobce uvedl, že vietnamské státní příslušnosti, je ženatý, manželka se třemi dětmi žije ve Vietnamu. Žalobce odcestoval z Vietnamu letecky v srpnu 2018 do Rumunska, měl cestovní doklad a rumunské vízum, které mu zařídili převaděči ve Vietnamu. Za cestu z Vietnamu do Rumunska zaplatil žalobce převaděčům částku 2 700 EUR, cílovou destinací žalobce bylo Německo, protože se tam podle jeho informací dají vydělat velké peníze. V Rumunsku žalobci cestovní doklad převaděči odebrali. Od svého příletu do Rumunska žalobce pracoval na černo na stavbě. Dne 13. 1. 2019 odjel žalobce s převaděčem z Rumunska do Maďarska, kde čekal dva nebo tři dny, byl tam ubytován, ale nevěděl kde, a následně přesedl k jinému převaděči, jehož neznal a který jej vezl s dalšími třemi Vietnamci, s nimiž se setkal až v Maďarsku, do Německa, kde byli následně zadrženi. Za cestu z Maďarska do Německa žalobce převaděči neplatil, bylo domluveno, že si v Německu najde práci a cestu zaplatí. Žalobce nevěděl, přes které státy cestoval, ani kdy a jak vstoupil na území České republiky, kde je poprvé v životě. Uvedl, že nemá v České republice ani v Evropské unii žádné příbuzné ani blízké osoby, ani žádné vazby, neměl ani žádné peníze. Žalobce konstatoval, že nechce žádat o azyl, ale chce se co nejrychleji vrátit zpět do Vietnamu, kde má svou rodinu i zázemí, a není mu znám žádný důvod, který by mu v návratu do Vietnamu bránil. Dodal, že má Vietnam rád, má tam i práci (živí se rybolovem), ale dávají mu málo peněz, proto odjel za prací do Německa.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

7. Správní orgán prvního stupně si opatřil závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 19. 1. 2019 k možnosti vycestování žalobce a zprávu o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu ze dne 24. 8. 2018. Následně vydal rozhodnutí ze dne 19. 1. 2019, č. j. KRPU-14053-26/ČJ-2019-040022, jímž žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistil za účelem správního vyhoštění.
8. Poté správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 22. 2. 2019, č. j. KRPU-14053-41/ČJ-2019-040022, jímž uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na jeden rok, vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, a stanovil mu dobu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaná nedostatečně vypořádala jeho námitku nepřiměřenosti správního vyhoštění vzhledem k nízké závažnosti jím spáchaného porušení zákona. Tvrzenou nepřezkoumatelnost ovšem soud neshledal. Žalovaná totiž v napadeném rozhodnutí na straně tři dole a na straně čtyři nahoře jednoznačně na předmětnou odvolací námitku reagovala, když výslovně k námitce, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně pouze několik hodin, aniž by byl o uvedeném informován, a jiného nelegálního jednání se nedopustil, žalovaná konstatovala, že ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobce na území České republiky (potažmo schengenského prostoru) cestoval s plným vědomím, že nemá zajištěno jakékoli oprávnění pro vstup na toto území a pobyt na něm; s tímto vědomím zaplatil částku 2 700 EUR neznámým osobám, které měly zajistit jeho převoz do jím zvolené cílové země – Německa; nikdy se na vnější schengenské

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

hranici nepodrobil hraniční kontrole a na schengenské území vstoupil zcela nelegálně. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí podrobně zabývala i délkou uloženého správního vyhoštění (strana 4 dole a strana 5 nahoře) a námitkou, že by postačovalo uložení pokuty (strana 5). Odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud vyhodnotil jako zcela dostačující a odpovídající požadavkům judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto není důvodná.

13. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky,

1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,

2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“

14. Soud především zdůrazňuje, že žalobce mimo jakoukoli pochybnost naplnil podmínky citovaného ustanovení, neboť pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, a neměl ani potřebné vízum. To ostatně nezpochybňoval ani sám žalobce. Soud je přesvědčen, že neexistuje-li na straně cizince některá ze zákonem předvídaných okolností, jež by bránily jeho vyhoštění, jsou správní orgány povinny při naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 nebo bodu 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění cizince vydat. Žádné takové okolnosti ovšem soud v případě žalobce nezjistil a žalobce nic takového – s výjimkou požadavku analogické aplikace § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jemuž se soud bude věnovat níže – ani netvrdil. Žalobce navíc současně naplnil hned dvě skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (jak bod 1, tak i bod 2).
15. K námitce žalobce, že jeho vyhoštění je nepřiměřené s ohledem na to, že se dopustil spíše méně závažného porušení zákona o pobytu cizinců, soud připomíná, že žalobce se nejen nacházel na území České republiky bez cestovního dokladu a víza, ale také neoprávněně úmyslně za pomoci sítě převaděčů bez platného cestovního dokladu a víza tranzitoval přes státy Evropské unie z Rumunska až do Německa, kde byl zadržen. Navíc předtím žalobce v Rumunsku odevzdal cestovní pas jemu neznámým převaděčům. Nelegálnosti svého počínání si žalobce musel být vědom také z toho důvodu, že využíval služeb převaděčů a věděl, že spolu s ním z Maďarska do Německa cestovali další tři Asiaté, z nichž jeden cestoval skryt v zavazadlovém prostoru vozidla, což zjevně není běžný, natožpak legální způsob překračování státních hranic.
16. V tomto kontextu pokládá soud žalobcovo tvrzení, že do České republiky přicestoval fakticky neúmyslně, nevědomky při cestě z Vietnamu a nelegálně zde nepobýval déle než několik hodin, za zcela nepřijatelnou bagatelizaci žalobcova vědomě nelegálního jednání. Žalobce jednoznačně deklaroval svou vůli dostat se za práci do Německa, které je stejně jako Česká republika součástí schengenského prostoru, a tudíž tam platí obdobná pravidla. I pro vstup do Německa a pobyt na jeho území by žalobce potřeboval platný cestovní doklad a vízum, a proto jeho tvrzení, že do České republiky přicestoval nevědomky, neúmyslně, postrádá relevanci. Soud dodává, že navíc není pravdou, že žalobce přicestoval

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 5. strana)

do České republiky při cestě z Vietnamu, neboť žalobce sám popsal svou cestu tak, že nejprve přicestoval z Vietnamu do Rumunska, kde po určitou dobu pobýval a pracoval na stavbě, a teprve poté se rozhodl cestovat do Německa. Žalobcova cesta, při které byl zadržen v Německu a předán českým úřadům, tudíž nevedla z Vietnamu, nýbrž z Rumunska, kde žalobce odevzdal svůj cestovní doklad neznámým převaděčům, a jeho pobyt na území Evropské unie se tak stal nelegálním.

17. Popsané jednání žalobce nepředstavuje podle názoru soudu pouhou nedbalost týkající se respektování povinností souvisejících s pobytem na území schengenského prostoru. I tento argument vnímá soud jako žalobcovu snahu o bagatelizaci jeho nelegálního jednání. K žalobcovu tvrzení, že u něj nelze vystopovat vůli porušovat právní řád České republiky, soud podotýká, že žalobce měl nepochybně vůli porušovat pravidla pro vstup osob do schengenského prostoru a pobyt v něm, když za pomoci převaděčů do tohoto prostoru nelegálně vstoupil s cílem najít si práci v Německu. S ohledem na všechny tyto skutečnosti vyhodnotil soud užití institutu správního vyhoštění vůči žalobci jako adekvátní, a nikoli příliš tvrdé.
18. Pokud jde o požadavek žalobce, aby správní orgány zvážily přinejmenším analogické užití § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud připomíná, že podle tohoto ustanovení platí, že „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 6 a 7 se nevydává, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu podle zvláštního právního předpisu na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt.“
19. Soud má za to, že žalobce nesplnil žádnou z podmínek pro aplikaci citovaného ustanovení, neboť mu nebylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7 zákona o pobytu cizinců, nýbrž podle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 téhož zákona. Žalobce rovněž nepožádal o mezinárodní ochranu (výslovně při výslechu dne 18. 1. 2019 uvedl, že o ni žádat nemíní) ani nepřišel na území České republiky ze státu, kde by mu hrozilo pronásledování nebo vážná újma, nýbrž z Rumunska, které lze jako členský stát Evropské unie považovat za bezpečnou zemi. Ostatně žalobce ani netvrdil, v čem by měla taková hrozba konkrétně spočívat. Žalobce se zároveň sám nepřihlásil policii ani ministerstvu, nýbrž byl zadržen německou policií po nelegálním opuštění České republiky, kam vstoupil rovněž nelegálně, a rozhodně nijak neprokázal závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup či pobyt, když žádný takový důvod ani netvrdil. Soud proto nechápe, v čem by měla spočívat žalobcem požadovaná analogická aplikace § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců v situaci, kdy žalobcem nesplnil žádnou z jeho podmínek a okolnosti projednávané věci jsou zjevně naprosto odlišné od těch, na které předmětné ustanovení dopadá.
20. Žalobcovo tvrzení, že je obětí pašeráckého gangu, pokládá soud za naprosto nepřijatelné překrucování faktů, kdy žalobce sám dobrovolně služeb převaděčů využil a za oběť se považuje maximálně z toho důvodu, že mu nevyšel jeho cíl dostat se do Německa za práci. Právě k dosažení tohoto cíle mu ovšem měli převaděči pomoci, tudíž je absurdní hovořit o tom, že se stal jejich obětí. Jak již soud uvedl, žalobce nesplňoval žádnou z podmínek § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tudíž i kdyby sám vstoupil do kontaktu s českými orgány a požádal o mezinárodní ochranu, nebylo by možné předmětné ustanovení na jeho případ použít. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 213/2017-47, dostupný na www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 6. strana)

21. K námitce spojující domnělou nízkou míru porušení pobytového režimu na území České republiky s okolnostmi žalobcova odchodu z Vietnamu a dalším postupem na území České republiky (zejména podání žádosti o mezinárodní ochranu) soud podotýká, že míru porušení pobytového režimu na území České republiky, jehož se žalobce dopustil a které bylo popsáno výše, vnímá soud jako nikoli nízkou. Vietnam přitom žalobce podle svého vlastního tvrzení při výslechu dne 18. 1. 2019 opustil výhradně z ekonomických důvodů (málo peněz za práci spočívající v rybolovu), o azyl žádat v České republice ani v Německu nechtěl, nýbrž měl zájem se co nejrychleji vrátit zpět do Vietnamu, kde má svou rodinu i zázemí. Výslovně uvedl, že mu není znám žádný důvod, který by mu v návratu do Vietnamu bránil, a dodal, že má Vietnam rád. Předmětné žalobní tvrzení je proto zčásti nepravdivé (podání žádosti o mezinárodní ochranu), zčásti zkreslující ve snaze navodit dojem nějakých zvláštních okolností žalobcova odchodu z Vietnamu a zčásti zlehčující, pokud jde o závažnost porušení zákona o pobytu cizinců, jichž se žalobce dopustil.
22. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
24. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 41 A 13/2019-21, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 7. strana)

jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. května 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 8. strana)